

Bratia a sestry,

vd'aka Bohu môžeme vo svojich životoch prežívať jedinečnú zmenu. Vd'aka Ježišovi sme noví ľudia a máme nádej, že raz budeme aj obyvatelia nového Jeruzalema, teda Božieho kráľovstva. Dnešný oddiel prináša konkrétne napomenutia alebo rady, ako máme ako kresťania žiť na tomto svete.

Najprv je uvedené napomenutie, aby sme hovorili pravdu. Pravda vo vzájomných vzťahoch v spoločenstve je veľmi dôležitá. Je to totiž aj prejav dôvery a úcty. Väčšinou klame ten, kto chce niečo skryť, utajiť alebo ten, kto chce iného podviesť, oklamať. Avšak zdravý vzťah, ktorý je vzájomne budovaný, musí byť založený na pravde. Aj Boží ľud, ako je to napísané v Starom zákone, mal žiť v pravde. Hovorí o tom jedno z desiatich prikázaní: *Nevysloviš krivé svedectvo proti svojmu blížnemu*. Aj prorok Zachariáš zaznamenal Božie slová, ktoré sú totožné so slovami z listu do Efezu – *Každý hovorte pravdu so svojím blížnym...*(8, 16) Vzťah budovaný na klamstve nevydrží, a preto žime v spoločenstve v pravde.

Ďalšie napomenutie súvisí s hnevom. *Hnevajte sa, ale nehrešte...* (26. v.) Hnev pozná každý z nás a vieme, že môže narobiť veľa zla. Často býva hnev spojený aj so slovami a činmi, ktoré ubližujú. Nie je zlé, keď sa nahneváme, ale zlé je, keď hnevu necháme voľný priebeh. Nevyhol sa tomu ani prvý izraelský kráľ Saul. Raz sa tak veľmi nahneval na mládenca Dávida, že po ňom hodil kopiju s úmyslom usmrtiť ho. Hnev môže byť malou iskrou, ktorá stojí na počiatku veľkého požiaru. Čo s tým? V dnešnom úseku z epištoly dostávame dobrú radu: *...nech slnko nezapadá nad vašim hnevom*. (26. v.) Keď nás niekto nahnevá, alebo keď sa my na niekoho nahneváme, snažme sa, hoci je to ťažké, ešte v ten istý deň si to s tým človekom vyroзраvať a urovnať to.

Tretie napomenutie sa týka každodennej práce. Kresťan si nemá na živobytie zarábať podvodmi alebo krádežou, ale poctivou prácou. V pote tváre má byť svoj chlieb. Apoštol Pavol sa živil tým, že šil stany. V 2. liste Tesalonickým je napísané: *Kto nechce pracovať, nech ani nejde*. (3, 10) Ježišov nasledovník má poctivo pracovať, ale nie iba preto, aby si zarobil na vlastný blahobyt, ale tiež, aby vedel podporiť núdzných. *...nech pracuje a vlastnými rukami zarába, aby mal z čoho udeliť núdznemu*. (28. v.)

Nasleduje napomenutie, ktoré ohraničuje používanie slov. Slová, ktoré vychádzajú z našich úst by mali budovať a prinášať iným dobro. Slovo má svoju moc. Hovorí sa, že slovo je ostrejšie ako meč. Slovom vieme ľahko ublížiť inému človeku. V liste je napísané, že z našich úst nemajú vychádzať mrzké slová. Podľa iného prekladu sú to zlé slová. Výraz, ktorý je v pôvodnom texte použitý, by sa dal preložiť aj ako hanobné slová.

Teda neide o to určiť, ktoré slová sú mrzké, ale dôležité je to, aký účinok majú naše slová. Naše slová majú byť pre iných na požehnanie. Ježiš povedal: *Ale ja vám hovorím: Každý, kto sa hnevá na brata, prepadne súdu, a kto by bratovi povedal: Hlupák! - prepadne najvyššiemu súdu; kto by mu však povedal: Blázon! - prepadne ohnivému peklu.* (Mt 5, 22) Sú tam použité slová blázon a hlupák, ktoré sú súčasťou spoločnosťou hodnotené ako nie veľmi vulgárne a často sa používajú. Nie je dôležité slovo samotné, ale to, aký účinok vyvoláva. Ak slovo, ktoré vychádza z úst, znevažuje iného človeka, tak je zlé, ak však buduje a je na pomoc a požehnanie inému, je dobré. Dávajme si pozor na to, aký účinok vyvolávajú naše slová, alebo za akým účelom ich používame.

Bol nám daný Duch Svätý, ako potvrdenie Ježišovho spasenia. Ak veríme v Krista, napodobňujeme Boha. To, čo nám má byť vzdialené, je rozhorčenosť, vášnivnosť, hnev a krik i rúhanie so všetkou zlosťou. O hneve sme už vraveli. Aj o tom, čo môže vyvolať. Tu je uvedený v súvislosti s krikom, zlosťou a rúhaním. Tieto sa často vyskytujú tam, kde je hnev. Namiesto toho máme byť dobrotiví, milosrdní a odpúšťať si navzájom. Tak máme nasledovať Krista. V modlitbe Pánovej prosíme: *Odpusť nám viny naše ako aj my odpúšťame našim vinníkom.* Ak chceme, aby nám Boh odpustil, musíme my sami odpúšťať. Našou úlohou je nasledovať Ježiša – inšpirovať sa tým, čo On robil.

S tým súvisí aj posledné napomenutie, aby sme žili v láske. Z lásky vychádza odpustenie, milosrdenstvo a dobrotivosť. Boh je láska a z lásky prišiel Ježiš na svet. Hovorí o tom veľmi známy verš z Jánovho evanjelia: *Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho.* (3, 16) Tiež posledný verš dnešného textu vyjadruje, v čom spočíva Božia láska: *...ako aj Kristus miloval vás a seba samého vydal za nás...* (5, 2) Ježiš nás miloval a obetoval sa za nás. Božia láska k nám má svoj základ v skutku sebaobetovania. Nie sú to milé slová, ani pekná teória, ale jedinečný čin mocného Boha. Boh od nás žiada, aby sme iným ľuďom činili to, čo činí On nám.

Bratia a sestry, Boh je pravda. Oznamuje ju nám, a preto žime v pravde aj my. Nenechávajme svojmu hnevu voľný priestor, pretože len Boh má právo súdiť a trestať. Boh sa o nás stará, a preto pracujme tak, aby sme mohli podporovať aj tých, ktorí sa ocitli v núdzi. Boh nám odpúšťa naše hriechy, a preto aj my budme pripravení odpúšťať iným ich previnenia. Spoznávajme Boha, učme sa od Neho a podľa toho žime. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 5. knihe Mojžišovej v 13. kapitole:

„Hospodina, svojho Boha, nasledujte, Jeho sa bojte a Jeho prikázania zachovávajte, Jeho hlas poslúchajte, Jemu slúžte a Jeho sa pridržajte!“

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účastenstvo Duchu Svätého, nech je a zostáva s nami všetkými odteraz až navždy. Amen.